

„Frane!“

Vrglo se mu je okrog vratu, a on ga je odrinil z vso silo, da se je opoteklo proti potoku. Bledejši od mrliča je stopil v kočo.

„Se je vrnilo zdravje,“ ga je sprejel Linar,

Strmin je pokimal in se je zagrohotal, da je zarohnelo v sobi kakor krik blaznika.

Linar je plačal in vsi so se poslovili. Ko so šli mimo potoka, se je ustavil Stenkovič:

„Kaj pa je to belega v vodi?“

„Mogoče se je kdo ponesrečil,“ je rekel Zakrajnik in hotel bliže, da bi pogledal. Strmin pa je zbral poslednje svoje sile in ga je potegnil za seboj.

„Ah, kaj boš! Sneg z gora!“

Kakor je izrekel, se je zgrudil brez glasu.

„Vode,“ je zaukazal geodet.

Linar je pohitel k potoku in je zajel s kapo vodo. Pri tem je zadel ob nekaj mehkega in mrzlega.

„Za božjo voljo — ženska!“

Tekel je z vodo h geodetu, toda Strminovo telo je bilo brez življenja. V potoku pa je spoznal Zakrajnik — doktorjevo mrtvo ljubico — — —

Igo Gruden:

Grem skozi noč . . .

Grem skozi noč, ki nad polji počiva
v medlo-sanjovem odsevu neba:
zvezda pri zvezdi nad njo trepeta
in za obzorjem se mesec še skriva.

Grem skozi noč, skozi mlačno tihoto,
slišim glasove, ki spijo po dnevu,
slišim življenje v zamolklem odmevu,
slišim vso trudno-sopečo samoto.

Grem skozi noč in ti si pri meni . . .
in vse okrožje je ptiček le plah,
ki trepeta v mojih gorkih rokah:
grem skozi noč — in sladko je meni.